

La cançó de la felicitat

Dv, 3/08/2012 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

No penseu que sóc il·lusa, però sento que necessito parlar d'altres temes -tot i que no sé si ho aconseguiré- i oxigenar-me davant de tantes males notícies econòmiques que fan angoixar.

Necessito distanciar-me, ni que sigui uns segons i creure més fermament que mai que, tot i que el govern ha trencat el gran pacte, podrem continuar vetllant pels més febles, pels desemparats, per aquells que per mil motius o per cap, simplement per herència, sempre necessitaran de l'ajut d'altres... de les administracions, de les entitats socials, dels milers de voluntaris, de tots aquells professionals que ens dediquem al món social... no us vull parlar de retallades econòmiques, d'impagaments, de manca d'ètica... perquè ja ho estem vivint tots de primera mà i, des dels mitjans de comunicació ja se'ns informa prou insistentment mitjançant l'opinió d'experts que ho fan des de la teoria.. potser si ho fessin des de la pràctica ho farien amb un altre to.

A la nostra entitat, hem tancat un curs ple d'alts i baixos i amb un sentit més aviat agre dolç.

Dolç perquè, com deia en un altre escrit, després de 18 anys continuem creient en el que fem i estem convençuts que fem una bona feina a favor de l'educació dels infants i les seves famílies, i de la inserció laboral dels joves.

Agre perquè les circumstàncies actuals de noves pobreses i precarietats, i les retallades pressupostàries amenacen amb eclipsar-nos, malgrat que les necessitats socials -lluny de permetre fer realitat el vell somni de que entitats com la nostra deixin de ser útils a la comunitat- van "in crescendo".

I, malgrat aquest panorama preparem un nou curs al qual caldrà posar-hi molta creativitat i un bri d'esperança.

Al meu costat, mentre escric aquestes línies, la quitxalla riu, juga, balla,... Escolto atenta la seva xerrameca innocent, i al fons ressona la lletra d'una cançó infantil: "Si estàs trist i et manca l'alegria corre a fer fora la melancolia. Vine amb mi i t'ensenyaré la cançó de la felicitat.."

Per alguns pot semblar un insult o pressa de pèl parlar de felicitat en les circumstàncies socials actuals... Però per a bé o per a mal la vida segueix, els infants ens interpel·len i continuen reclamant la nostra esperança, la nostra abraçada, el petit somriure matiner que els convida a créixer.

I, davant d'això, els adults haurem de "... corre a fer fora la melancolia.." si volem continuar essent el mirall en el qual es veuen reflectits i el seu punt de referència.

Un menut m'agafa la mà, em somriu, em demana que canti amb ell i penso.... perquè no!